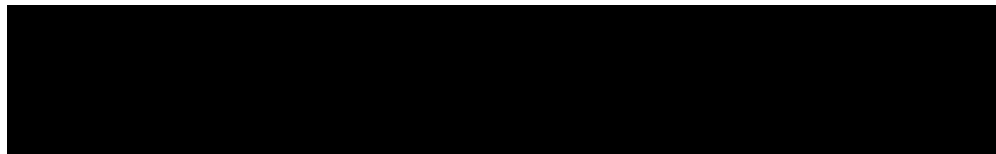

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Martou Toufarovou v právní věci

žalobců:

obou zastoupených JUDr. Martinem Purkytem, advokátem se sídlem
Nám. 14. října 496/13, 150 00 Praha 5,

proti
žalované:

Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČ: 01312774,
se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov,
zastoupené Mgr. Miloslavem Strnadem, advokátem se sídlem Jugoslávská
620/29, 120 00 Praha 2 – Vinohrady,

o uložení povinnosti uzavřít smlouvu o převodu pozemků,

takto:

- I. **Nahrazuje se** projev vůle žalované uzavřít se žalobci tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zák. č. 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“):

Česká republika – Státní pozemkový úřad

IČ: 01312774

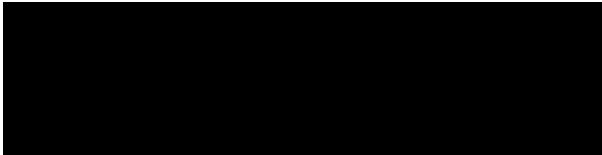
se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, 130 00

(dále jen „převodce“)

a

a

(dále jen „nabyvatel“)

uzavírají podle ust. § 11a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v platném znění (dále jen „zákon o půdě“) tuto:

Smlouvu o převodu pozemků:

I.

Česká republika – Státní pozemkový úřad jako převodce spravuje mimo jiné nemovitosti (dále jen „pozemky“):

- parc. [REDACTED] a parc. č. [REDACTED], zapsané na LV č. [REDACTED], v k. ú. [REDACTED], u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice,
- parc. č. [REDACTED], zapsaný na LV č. [REDACTED], v k. ú. [REDACTED], u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice,
- parc. č. [REDACTED] zapsaný na LV č. [REDACTED], v k.ú. [REDACTED], u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice,
- parc. č. [REDACTED] a parc. č. [REDACTED] zapsané na LV č. [REDACTED], v k. ú. [REDACTED], u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice.

II.

Nabyvatelům vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu podle ust. § 11a zákona o půdě plynoucí z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. [REDACTED], ze dne 29. 1. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. [REDACTED], ze dne 30. 1. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. [REDACTED] ze dne 31. 1. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. [REDACTED], ze dne 4. 2. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. [REDACTED], ze dne 6. 3. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. [REDACTED], ze dne 7. 3. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. [REDACTED], ze dne 23. 10. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. [REDACTED], ze dne 24.10.1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. [REDACTED], ze dne 27. 10. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. [REDACTED], ze dne 23. 11. 1999 a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. [REDACTED], ze dne 24. 2. 2000 a rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hlavní město Praha, sp. zn. [REDACTED].

III.

Na uspokojení nároku nabyvatelů dle čl. II. této smlouvy převádí převodce do spoluvlastnictví nabyvatelů pozemky uvedené v čl. I. této smlouvy, včetně součástí, a nabyvatelé je přijímají do svého spoluvlastnictví, a to každý z nabyvatelů v podílu ideální jedné poloviny k celku daného pozemku.

IV.

Vlastnické právo k převáděným pozemkům včetně součástí přechází na nabyvatele vkladem do katastru nemovitostí.

- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobcům na náhradu nákladů tohoto řízení částku 148 416 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobců.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenu soudu dne 20. 3. 2018 ve znění pozdějších podání se žalobce a), původně společně s [REDAKCE] proti žalované domáhal vydání rozsudku, jímž by soud nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobci v žalobním petitu přesně označenou smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku. Žalobci svou žalobu ve znění pozdějších podání odůvodnili tím, že navrhované znění výroku rozsudku směřuje k uspokojení nároků žalobců na náhradu za pozemky nevydané v restituci, když v části II. žaloby označenými rozhodnutími Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu (dále jen „Pozemkový úřad“) bylo rozhodnuto o restitučních nárocích žalobců na vydání pozemků specifikovaných v blíže uvedených rozhodnutích Pozemkového úřadu.
2. Původní žalobci podáním doručeným soudu dne 7. 9. 2018 navrhli vstup nového účastníka do řízení na straně žalobce a to na místo žalobce b) [REDAKCE] s odůvodněním, že jmenovaný žalobce po zahájení tohoto řízení převedl (s ohledem na svůj [REDAKCE] [REDAKCE]) Smlouvou o bezúplatném převodu – darování – restitučního nároku osob blízkých ze dne 20. 7. 2018 svůj restituční nárok na osobu blízkou (právního nástupce) – svou [REDAKCE] Usnesením ze dne 11. 9. 2018, č.j. 25C 98/2018-301 soud v souladu s ust. § 107a odst. 2 o.s.ř. připustil, aby na místo původního žalobce b) [REDAKCE] vstoupila do řízení právě [REDAKCE], s níž bylo v řízení pokračováno.
3. Podepsaný soud již ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 23. 4. 2019, č.j. 25C 98/2018-538, jímž nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu ve výroku I. tohoto rozsudku blíže specifikovaných pozemků v katastrálním území [REDAKCE] [REDAKCE] které jsou ve vlastnictví České republiky, podle ust. § 11a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku ve znění pozdějších předpisů – dále jen „zákon o půdě“. Ve výroku II. pak Okresní soud v Českých Budějovicích zamítl žalobu v části, jíž se žalobci domáhali nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu v tomto výroku citovaného rozsudku konkretizovaných pozemků v katastrálním území [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE], které jsou ve vlastnictví České republiky, podle ust. § 11a zákona o půdě. Současně ve výroku III. rozhodl o povinnosti žalované nahradit žalobcům k rukám jejich zástupce náklady řízení ve výši 78 045 Kč.

4. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 7. 2019, č.j. [REDACTED] byl shora citovaný rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. a ve výroku II. v části, kterou byla zamítnuta žaloba o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků parc. č. [REDACTED] v katastrálním území [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] potvrzen. Rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. v části týkající se pozemků parc. č. [REDACTED] byl změněn tak, že odvolací soud nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobci ve výroku II. rozsudku odvolacího soudu konkrétní smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona o půdě. Výrokem III. rozsudku odvolacího soudu pak byl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. v části, kterou byla zamítnuta žaloba o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků parc. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] a části pozemku parc. č. [REDACTED] a shodně pak ve výroku III. zrušen a věc byla v tomto rozsahu vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Pokud jde o tyto konkrétní pozemky, odvolací soud zrušil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. s tím, že rozhodnutí soudu prvního stupně ohledně shora uvedených pozemků není přezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů.
5. Nejvyšší soud České republiky poté k dovolání žalované usnesením ze dne 19. 2. 2020, č.j. [REDACTED] [REDACTED] toto dovolání odmítl.
6. Žalobci se podanou žalobou domáhají nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s nimi smlouvu o bezúplatném převodu konkrétních náhradních pozemků, které si žalobci sami vybrali, a to jako náhradu za pozemky vydané v restituci podle zákona o půdě.
7. V průběhu dalšího řízení podepsaný soud vyšel ze závěrů výše citovaných rozhodnutí soudů vyššího stupně. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že žalobci jsou oprávněnými osobami dle § 4 odst. 4 zákona o půdě, že žalobce a) je aktivně věcně legitimován v celém předmětu řízení, že postup žalované ve vztahu k žalobcům byl liknavým a svévolným, když považoval za správná i skutková zjištění soudu prvního stupně týkající se hodnoty nevydaných pozemků včetně právní hodnocení shora uvedených otázek. Odvolací soud sdílel závěr soudu prvního stupně o aktivní věcné legitimaci žalobce a). V řízení bylo notářským zápisem ze dne 15. 11. 2005 prokázáno, že žalobce je univerzálním závětním dědicem po své [REDACTED] oprávněné [REDACTED]. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 7. 10. 2008, č.j. [REDACTED] bylo prokázáno, že žalobci bylo potvrzeno nabytí dědictví po zůstavitelce [REDACTED]. Žalobce je tak výhradním dědicem veškerého majetku své [REDACTED] a je tedy oprávněnou osobou ve smyslu § 4 odst. 4 zákona o půdě. Žalobce jako univerzální dědic zůstavitelky je tak aktivně věcně legitimován i ohledně těch sporných rozhodnutí Pozemkového úřadu, která nebyla předmětem dědického řízení. Odvolací soud se shodl se soudem prvního stupně též v závěru o tom, že postup žalované při uspokojování restitučních nároků žalobců a jejich právních předchůdců lze hodnotit jako liknavý a svévolný a to s odkazem na aktuální judikaturu Nejvyššího soudu i Ústavního soudu ČR citovanou v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. Dle odvolacího soudu nelze přehlédnout, že žalobci, respektive jejich právní předchůdci se zúčastňovali veřejné nabídky pozemků, byli úspěšní pouze částečně, především nárok žalobců nebyl žalovanou správně oceněn, následkem čehož dosud do současné doby nedošlo k uspokojení podstatné části restitučního nároku oprávněných osob. V důsledku liknavého postupu žalované by tak nebylo

spravedlivě požadovat po žalobcích další účast ve veřejných nabídkách a je namístě vyhovět jejich žalobě o vydání konkrétních vhodných pozemků. Pokud jde o charakter pozemků odňatých právním předchůdcům žalobců a o výši jejich restitučního nároku, pak odvolací soud dospěl k závěru, že s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci a zjištěný skutkový stav nebyly naplněny skutkové předpoklady pro aplikaci srážek dle přílohy 7 oceňovací vyhlášky č. 182/1988, když [redacted] se ve svém znaleckém posudku včetně jeho dodatku a osobní výpovědi vypořádal s charakterem odňatých pozemků, řádně odůvodnil, z jakých podkladů vycházel a zdůvodnil také, proč neshledal předpoklady pro aplikaci zmíněných srážek. I odvolací soud je toho názoru, že důkaz revizním znaleckým posudkem je s ohledem na dosavadní skutková zjištění učiněná v odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 4. 2019, č.j. 25C 98/2018-538 (na něž lze v podrobnostech ve vztahu ke zmíněným přijatým závěrům odkázat) za nadbytečný. Ze znaleckého posudku znalce [redacted] i skutkových zjištění soudu prvního stupně vyplývá, že část pozemků odňatých právním předchůdcům žalobců je třeba ocenit jako pozemky stavební, neboť přestože v době přechodu na stát byly v evidenci vedeny jako pozemky zemědělské, byly určeny k výstavbě. I tyto závěry vyvozuje odvolací soud z aktuální judikatury Nejvyššího soudu (citované též ve zmíněném rozsudku prvního stupně). Odvolací soud pak na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že námitka promlčení části nároku žalobců vznesená žalovanou, není důvodná, protože nárok žalobců na správné ocenění jim nevydaných pozemků je třeba posuzovat jako právo vlastnické, které promlčení nepodléhá (s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 3381/2009, usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 28Cdo 4077/2010 či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2018, sp.zn. 28Cdo 4173/2017).

8. Dovolací soud poté shledal dovolání žalované nepřipustným, neboť žalovanou nastolené právní otázky již byly v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešeny, přičemž odvolací soud se od judikaturou přijatého řešení neodchýlil a není žádného důvodu tyto otázky dovolacím soudem znovu posoudit odchylně. Především dovolací soud vyložil, že není žádného důvodu řešit jinak otázku věcné aktivní legitimace žalobce a) navázané na výsledek dědického řízení, když závěr odvolacího soudu o této otázce s judikaturou dovolacího soudu nijak nekoliduje. Dědictví po zůstavitelce [redacted] nabyt žalobce a) jako jediný dědic a řízení o dědictví bylo pravomocně skončeno potvrzením jedinému dědici (žalobci a)). I dle soudu dovolacího odvolací soud zcela v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu (jež reflektuje i judikaturu Ústavního soudu) dovodil, že následkem liknavého postupu žalované nebylo lze po žalobcích spravedlivě požadovat dále účast ve veřejných nabídkách a bylo namístě vyhovět jejich žalobě o vydání konkrétních vhodných pozemků v rozsahu odpovídajícím jejich restitučního nároku. Závěr o liknavosti či svévoli žalované (jejího předchůdce) ohledně uspokojení zbylé části nároku logicky nevyklučuje ani zjištění, že v minulosti byl již nárok oprávněných osob částečně uspokojen (ke srovnání např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2015, sp.zn. [redacted]). Dle názoru dovolacího soudu pak rozhodnutí odvolacího soudu judikatuře dovolacího soudu neodporuje ani v posouzení otázky výše restitučního nároku, respektive ocenění nevydaných pozemků. Nejvyšší soud se dlouhodobě kloní k názoru, že v případě, byly-li odnímané pozemky, byť formálně, vedeny jako pozemky zemědělské, je namístě oprávněnému subjektu poskytnout náhradu jako za pozemky stavební (s odkazem např. na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 7. 2016, sp.zn. 28Cdo 1754/2016, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 28Cdo 1013/2016, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2012, sp. zn. 28Cdo 1013/2012). K výtkám žalované ohledně podkladů, jež soudy vedly k závěru o stavebním charakteru původně odňatých pozemků (zejména územně plánovací dokumentaci), pak dovolací soud připomněl, že již dříve v řadě posuzovaných věcí aproboval flexibilnější přístup k posuzování původní povahy odňatých pozemků, v rámci něhož soudy podle kontextu každého jednotlivého případu zohledňují různé relevantní okolnosti a neulpívají rigidně jen na vydání územního rozhodnutí jako na podmínce uznání pozemků za stavební. Dovolací soud poznamenal, že jím citovaná judikatura poukazuje na územně plánovací dokumentaci, účel vykoupení pozemku či následnou

realizaci výstavby neurčuje taxativně hlediska, jež musí být naplněna současně (byť tomu tak nepochybně být může), aby byl posuzovaný pozemek pokládán za stavební, nýbrž příkladmo vyjmenovává konkrétní faktory, jež mohou v závěru o stavební povaze pozemku vést (poukazuje zejména na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2017, sp.zn. 28Cdo 1964/2017, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2016, sp.zn. 28Cdo 3689/2015). Nejvyšší soud tedy shrnul, že dospěly-li proto soudy v přítomné právní věci na základě v rozhodnutích specifikovaných dokumentů (mimo jiné i dovolání žalovanou akcentovaného regulačního a zastavovacího plánu z roku 1938), jež je možné ve světle dřívější judikatury Nejvyššího soudu považovat za relevantní územně plánovací dokumentaci, ke zjištění, že již v době přechodu předmětných nemovitostí na stát se jednalo o pozemky určené pro stavbu, k čemuž následně přizpůsobily i své závěry stran jejich ocenění, není posouzení povahy nevydaných pozemků čeho vytknout. Dle soudu dovolacího se pak odvolací soud nikterak nezpronevěřil judikatuře Nejvyššího soudu, přihlížel-li při řešení otázky aplikace srážek ve smyslu přílohy č. 7 vyhlášky č. 182/1988 Sb. ke skutkovým zjištěním o tom, že odňaté pozemky byly jako celek určeny k pozdější výstavbě sídlišť v Praze, jež byla posléze nepochybně napojena na veškeré inženýrské sítě, pročež zde pro aplikaci srážek ve smyslu přílohy č. 7 uvedené vyhlášky zjevně nebylo místa. Soudům nižších stupňů pak dle dovolacího soudu nelze vytknout, že by se neřídily kritérii při hodnocení znaleckého posudku, jimiž jsou hodnocení přesvědčivosti posudku co do jeho úplnosti ve vztahu k zadání, logického odůvodnění jeho závěrů a souladu s ostatními provedenými důkazy – s odkazem např. na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 7. 2009, sp.zn. 30 Cdo 3450/2007, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2010, sp.zn. 28 Cdo 329/2010 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2012, sp.zn. 28 Cdo 2009/2011). Taktéž závěr odvolacího soudu, že žalobou uplatněné právo promlčeno není (a žalobě lze tudíž vyhovět navzdory žalovanou vznesené námitce promlčení) ve skutkových poměrech projednávané věci odpovídá ustálené rozhodovací praxi dovolacího soudu, z níž vyplývá, že samotný požadavek na „přecenění“ hodnoty pozemku, který nebyl oprávněné osobě vydán pro překážky stanovené zákonem o půdě, nepředstavuje samostatné majetkové právo, již by podléhalo promlčení (mezi stranami bylo sporné ocenění nároku oprávněných osob, nikoli samotný základ restitučního nároku).

9. Podepsaný soud veden výše shrnutými závěry soudů vyšších stupňů i nadále projednávanou věc právně posoudil podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (zákon o půdě) a zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu.
10. Podle § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby.
11. Podle § 11a odst. 2 zákona o půdě veřejné nabídky sestavuje pozemkový úřad jak z pozemků, které se nacházejí v zastavěném území obce, tak v zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí schválené územně plánovací dokumentace, pokud jim v převodu nebrání zákonná překážka, tak z pozemků, které se nacházejí mimo zastavěné území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí územně plánovací dokumentace. Pozemky nepřevedené na základě této nabídky budou předmětem převodu podle zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů.
12. Podle § 6 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů anebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (nerostný zákon), ve znění pozdějších předpisů, nelze převádět
 - a) zemědělské pozemky, na jejichž vydání bylo uplatněno právo podle jiného právního předpisu a o jejichž vydání nebylo dosud rozhodnuto

b) zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků.

1. převáděných podle § 3 odst. 4, § 7 nebo § 10 odst. 1 nebo 2,

2. převáděných se souhlasem obce nebo kraje na osoby, které mají podle schválené stavební dokumentace uskutečnit výstavbu podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů,

3. převáděných se souhlasem obce nebo kraje směnou za jiné nemovitosti podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, nebo

4. již využitých ke zřízení technické infrastruktury, v případě pochybností vydání na základě žádosti Státního pozemkového úřadu vyjádření příslušný úřad územního plánování,

c) zemědělské pozemky určené podle schváleného návrhu pozemkové úpravy pro výstavbu polních cest a na provedení technických, vodohospodářských a ekologických opatření,

d) majetek, o jehož převodu na jiné osoby bylo rozhodnuto podle jiného právního předpisu,

e) zemědělské pozemky ve vojenských újezdech,

f) zemědělské pozemky v národních přírodních památkách, národních přírodních rezervacích a v druhých zónách národních parků,

g) pozemky tvořící rezervu státních pozemků podle § 3 odst. 1 písm. b) s výjimkou nakládání podle § 3 odst. 4.

13. Podepsaný soud k pokynu odvolacího soudu doplnil dokazování a korigoval své skutkové závěry a z nich vyplývající právní hodnocení při opětovném přezkoumání překážek vydání zbývajících sporných pozemků oprávněným osobám – žalobcům.

14. Jak shrnul např. Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č.j. ■■■■■ ■■■■■ podmínkou pro vyhovění žalobě na uložení povinnosti bezúplatně převést zemědělský pozemek oprávněné osobě za nevydaný pozemek je, aby šlo o pozemek k převodu „vhodný“, tedy pozemek, jenž by byl, nebýt liknavého postupu žalované, do veřejné nabídky takto zařaditelný (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2007, sp.zn. 28 Cdo 4180/2007, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2011, sp.zn. 28 Cdo 99/2010 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2014, sp.zn. 28Cdo 3304/2014). V rozhodovací praxi dovolacího soudu bylo již dříve řečeno, že za kritéria „vhodnosti“ pozemku lze např. pokládat, zda-li nejde o pozemek zatížený právy třetích osob (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2011, sp. zn. 28 Cdo 1568/2011), zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2011, sp.zn. 28 Cdo 99/2010), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2013, sp.zn. 28 Cdo 592/2013) nebo zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2014, sp.zn. 28 Cdo 2462/2014). Tedy ani oprávněná osoba, vůči níž žalovaná postupovala liknavě, svévolně či diskriminujícím způsobem se nemůže neomezeně domáhat převodu jakéhokoliv zemědělského pozemku z vlastnictví státu, ve správě Státního pozemkového úřadu.

15. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, jak vyplývá z LV č. [REDAKCE] vedeného u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, že všechny žalobci zvolené pozemky jsou ve vlastnictví státu a to ve správě Státního pozemkového úřadu.
16. Usnesením ze dne 5. 11. 2019, č.j. 25 C 98/2018-824, které nabylo právní moci dne 13. 11. 2019, podepsaný soud zastavil v projednávané věci řízení o části žaloby o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemku par. č. [REDAKCE] [REDAKCE] když z odůvodnění citovaného usnesení je zřejmé, že žalobci dle vyjádření své právní zástupkyně předloženého soudu dne 5. 11. 2019 přehodnotili svůj původní návrh na nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků a výhradně ohledně tohoto pozemku vzali žalobu zčásti (se souhlasem žalované) zpět. Soud proto v souladu s ust. § 96 odst. 2 o.s.ř. v rozsahu zpětvzetí žaloby toto řízení zastavil.
17. Podáním doručeným soudu dne 10. 3. 2020 následně žalobci navrhli změnu (ve smyslu rozšíření) žaloby, když se s odkazem na závěry obecných soudů o výši restitučního nároku žalobců ve snaze o brzké uspokojení jejich restitučního nároku a v zájmu hospodárnosti vedených řízení domáhali nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu též dalších, dle žalobců adekvátních náhradních pozemků, které mohou též sloužit k uspokojení jejich dosud nevyřádaného restitučního nároku, a které mohou sloužit k zemědělským účelům, a to pozemků parc. č. [REDAKCE] vše v katastrálním území [REDAKCE]. Žalobci odůvodnili svůj návrh na připsání změny (rozšíření) žaloby zejména poukazem na vyslovené závěry dovolacího soudu v této věci, na výši dosud neuspokojeného restitučního nároku žalobců a odkazem na efektivitu a hospodárnost soudních řízení, vedení snahou o brzké uspokojení jejich restitučního nároku, s tím, že podepsaný soud je již s problematikou restitučního případu žalobců plně obeznámen.
18. Podle ust. § 95 odst. 2 o.s.ř. soud nepřipustí změnu návrhu, jestliže by výsledky dosavadního řízení nemohly být podkladem pro řízení o změněném návrhu.
19. Zásadním předpokladem přípustnosti změny návrhu je, že výsledky dosavadního řízení (zejména provedené důkazy) mohou být podkladem i pro řízení o změněném návrhu. Projevuje se v něm zásada hospodárnosti řízení. Nutno zdůraznit, že změněný návrh doručili žalobci soudu v době, kdy již byly soudem provedeny v zásadě veškeré účastníky navržené důkazy k přezkoumání otázky, zdali jsou zbývající předmětné pozemky „vhodné“ k převodu oprávněným osobám, když tato otázka byla stěžejní pro celou fázi řízení po vydání již citovaného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 7. 2019, č.j. [REDAKCE]. Za situace, kdy, jak již výše naznačeno, byly již další sporné otázky (aktivní věcná legitimace žalobce a), posouzení postupu žalované jako liknavého, svévolného či diskriminujícího, posouzení otázky výše restitučního nároku, resp. ocenění nevydaných pozemků a charakteru původně odňatých pozemků, otázky aplikace srážek ve smyslu přílohy č. 7 vyhl. č. 182/1988 Sb. a posouzení závěrů znaleckého posudku i uplatněné námitky promlčení) již předmětem přezkumu soudů vyšších stupňů, nelze provedené důkazy coby výsledky této fáze řízení (těžiště dokazování zaměřeno na otázku posouzení případných překážek uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemků) využít. Soud proto při jednání dne 12. 5. 2020 usnesením změnu návrhu žalobců nepřipustil. Pro úplnost soud dodává, že v daném případě se nejedná o situaci, kdy by v posuzované věci bylo ve smyslu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4048/2006 na místě vést účastníky k tomu, aby restituční nárok žalobců byl uspokojen převodem jiných (než jimi navržených) vhodných pozemků vlastněných žalovanou, když soud neshledal, že by právě pozemky navrhované žalobci byly k uspokojení jejich restitučního nároku nevhodné. Naopak, již při jednání soudu dne 5. 11. 2019 (tj. ještě před podáním změněného návrhu žalobci) soud v zájmu naplnění zásady předvídatelnosti rozhodnutí posléze ve věci vydaného sdělil stranám svůj náhled na věc v tom smyslu, že žalobci vybrané pozemky splňují kritéria „vhodnosti“ k převodu, přičemž u uvedeného jednání dokonce strana žalovaná ustoupila ze svého, do té doby

zastávaného stanoviska týkajícího se překážek vydání, byť jen některých předmětných pozemků. Soud je přesvědčen, že za tohoto stavu není v zájmu hospodárnosti řízení v řízení pokračovat též o změněném návrhu, který by si vyžádal opět rozsáhlé dokazování k otázce způsobilosti nově navržených pozemků k bezúplatnému převodu na žalobce, a to včetně ocenění nových náhradních pozemků. V této souvislosti lze poukázat mj. též na důvod dalšího částečného zpětvzetí žaloby, učiněného žalobci podáním doručeným soudu dne 31. 3. 2020 ohledně **části pozemku parc. č. [REDACTED]**, a to části oddělené geometrickým plánem č. [REDACTED], odsouhlaseným Katastrálním úřadem pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice dne 14. 6. 2018, kdy tato část bude podle nového stavu vedena pod parc. č. [REDACTED], a to vzhledem ke skutečnosti, kdy žalovaná již není vlastníkem uvedeného pozemku, neboť tento byl v průběhu řízení převeden do vlastnictví třetí osoby. V rozsahu zpětvzetí žaloby výše bylo řízení usnesením ze dne 12. 5. 2020 v této části zastaveno, když žalovaná s částečným zpětvzetím žaloby vyjádřila svůj souhlas.

20. Ze všech shora uvedených důvodů soud změnu žaloby nepřipustil. Současně dovedl, že překážka uzavření smlouvy o bezúplatném převodu zbývajících předmětných pozemků parc. č.

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] nebyla shledána.

21. Žalovaná ani přes výzvu soudu udělenou jí při jednání dne 26. 9. 2019 dle § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. nesplnila v plném rozsahu svou povinnost doplnit svá skutková tvrzení o doplnění důvodů, pro které jsou sporné pozemky výše uvedené k převodu nevhodné či jejich převodu brání zákonná překážka, nekonkretizovala tvrzení o existenci funkční souvislosti navržených (k převodu) pozemků se sousedními pozemky či stavbami, začlenění těchto pozemků do funkčních celků, zahrnutí těchto do územních plánů spolu s jejich určením k zastavění veřejně prospěšnými stavbami ve smyslu překážek dle § 6 odst. 1 písm.b) zákona č. 503/2012 Sb., dále o nemožnosti tyto pozemky zemědělsky obhospodařovat, a to se zaměřením na konkretizaci již žalovanou uváděných překážek převodu jednotlivých pozemků na žalobce, či o specifikaci jiných překážek vydání, popř. v plném rozsahu tato svá tvrzení neprokázala.

22. V doplňujícím podání doručeném soudu dne 25. 10. 2019 (v návaznosti na svá předchozí podání) ohledně pozemků **parc. č. [REDACTED]** žalovaná připustila, že tyto pozemky jsou vhodné k zemědělskému obhospodařování, ale nevhodné k vydání, protože pozemek p.č. [REDACTED] se nachází [REDACTED] která tento pozemek využívá jako zahradu a pronajímá si jej na základě nájemní smlouvy č. [REDACTED]. Žalovaná dále tvrdila pouze tolik, že na tomto pozemku se také nachází stavba dřevěného domku, u které lze předpokládat, že je ve vlastnictví právě nájemce. Pozemek p.č. [REDACTED] se pak dle žalované nachází [REDACTED] kdy [REDACTED] si tento pozemek pronajímají jako zahradu na základě nájemní smlouvy č. [REDACTED]. Na tomto pozemku je dle žalované postavena zděná kůlna, složeno dřevo a štěrk a roste na něm i několik listnatých a jehličnatých stromů. Dle žalované lze předpokládat, že zděná kůlna, dříví a štěrk je ve vlastnictví nájemce. I z těchto důvodů žalovaná stále trvá na tom, že pozemky p.č. [REDACTED] jsou z převodu vyloučeny, neboť tvoří funkční celek s jiným pozemkem (zahradu) a nachází se na nich stavby ve vlastnictví třetí osoby. Soud, vázán právním názorem odvolacího soudu, dovedl, že určení těchto pozemků podle územního plánu jako součástí ploch bydlení – venkovské, jak vyplývá ze sdělení Městského úřadu Zliv ze dne 11. 4. 2018, není překážkou vydání těchto pozemků oprávněným osobám, předmětné pozemky jsou vedeny v katastru nemovitostí (dle výpisů z katastru nemovitostí ke každému jednotlivému pozemku) jako zahrady, tedy součást zemědělského půdního fondu. Z nájemní smlouvy uzavřené mezi Pozemkovým fondem České republiky a [REDACTED], ve spojení s ortofoto snímkem a snímkem pozemku, soud pouze zjistil, že pozemek **parc. č. [REDACTED]** si

pronajímá za účelem provozování drobné zemědělské činnosti, jako zahradu (například k pěstování zeleniny, sekání trávy a chovu drobného domácího zvířectva) [REDACTED], když na tomto pozemku je patrná stavba dřevěného domku. Žalovaná ani přes výzvu soudu netvrdila jiné překážky vydání tohoto pozemku oprávněným osobám – žalobcům, když blíže (ani ve skutkové rovině) nerozvedla své (pouze nastíněné) tvrzení o existenci funkční souvislosti posuzovaného pozemku se sousedními pozemky či stavbami (pouze naznačila předpoklad, že stavba dřevěného domku je ve vlastnictví právě nájemce), ani navrženými důkazy neprokázala vzájemnou souvztažnost pozemku posuzovaného s domem [REDACTED].

23. Žalovaná tedy ani v rovině skutkové netvrdí naplnění podmínky funkční souvislosti (popřípadě začlenění do funkčního celku), když otázkou funkční souvislosti se zabývala již judikatura vyšších soudů. Zejména z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, č.j. 4 Co 149/2016-106 ze dne 3. 11. 2016, kdy soud mj. uvedl: „Funkční souvislost dotčených nemovitostí může vyplývat pouze z jejich skutečné užitné souvztažnosti dané faktickými možnostmi, jejich hospodářského využívání, a to především s ohledem na jejich stavební či hospodářskou podobu nebo jejich přírodní ráz, což pouze odvozením může souviset i s jejich vzájemnou polohou v územní ..., ... tato souvztažnost se bude projevovat především tím, že jedna nemovitost je předpokladem fungování či řádného využívání nemovitosti jiné vzhledem k jejímu funkčnímu určení, přičemž toto využití je bez druhé nemovitosti zatížené nebo nemožné, přičemž oddělením jedné věci od druhé je jejich ekonomická a užitná hodnota podstatně snížena“. Uvedené podmínky nejsou doloženy ani ortofoto snímky předmětného pozemku, když samotná existence citované nájemní smlouvy na pozemek není překážkou jeho vydání oprávněným osobám.
24. Z nájemní smlouvy uzavřené mezi Pozemkovým fondem České republiky a [REDACTED] ve spojení s ortofoto snímky, soud zjistil, že pozemek **parc. č. [REDACTED]** si pronajímají za účelem provozování drobné zemědělské činnosti (jako například pěstování zeleniny, sekání trávy, chov drobného domácího zvířectva), tedy opět jako zahradu [REDACTED], když ve spojení s ortofoto snímky a snímky pozemku soud zjistil, že na pozemku parc. č. [REDACTED] je umístěna zděná kůlna, složeno dřevo, nachází se na něm kupa stavebního materiálu a stromový porost. Žalovaná opět vyslovuje svůj předpoklad (bez doložení konkrétními důkazy), že zděná kůlna, dříví a šterk je ve vlastnictví nájemce a opět blíže skutkově nerozvíjí svůj dílčí závěr o tom, že pozemek [REDACTED] (obdobně jako předchozí pozemek parc. č. [REDACTED]) tvoří funkční celek s jiným pozemkem (zahradu) a nachází se na něm stavby ve vlastnictví třetí osoby. Soud proto uzavírá, že ani v tomto případě žalovaná neprokázala (přes výzvu soudu), že by předmětná nemovitost byla předpokladem fungování či řádného využívání sousední nemovitosti – domu [REDACTED] stojícího na parc. č. [REDACTED] v katastrálním území [REDACTED], přičemž toto využití by bez posuzovaného pozemku bylo zatížené či nemožné. Pozemek parc. č. [REDACTED] byl oceněn částkou 7 380 Kč a pozemek parc. č. [REDACTED] částkou 12 860 Kč s odkazem na znalecký posudek č. [REDACTED] ze dne 1. 9. 2018, vypracovaný znalcem [REDACTED].
25. Ve vztahu k pozemku **parc. č. [REDACTED]** žalovaná v návaznosti na výzvu soudu shora doplnila, že dospěla k závěru, že tento pozemek je převoditelný, když nejsou dány žádné zákonné a judikatorní překážky převodu. Ohledně tohoto pozemku již odvolací soud dovodil, že i dle dřívějšího vyjádření samotné žalované došlo v průběhu přípravy smlouvy o zřízení věcného břemene liniové stavby – elektrického silového vedení ke změně trasy liniové stavby a tato překážka vydání pozemku dána není. Dle žalované pak nejsou dány žádné jiné překážky vydání tohoto pozemku žalobcům. Pozemek parc. č. [REDACTED] byl oceněn částkou 14 820 Kč na základě znaleckého posudku č. [REDACTED], zpracovaného dne 1. 9. 2018 znalcem [REDACTED].
26. Ohledně pozemku **parc. č. [REDACTED]** soud ze sdělení Obce [REDACTED] ze dne 5. 6. 2018, č.j. [REDACTED] zjistil, že dle územního plánu se pozemek

nachází v zastavěném území městyse, přičemž tato plocha je určena pro bydlení v rodinných domech. Odvolací soud vyslovil, že uvedené skutečnosti nejsou překážkou vydání tohoto pozemku, dle výpisu z katastru nemovitostí je tento pozemek ornou půdou a je tedy součástí zemědělského půdního fondu. Z žalovanou předložených ortofoto snímků nebylo jednoznačně zřejmé, zda na pozemek zasahuje stavba ze sousedního pozemku. K pokynu odvolacího soudu se podepsaný soud zabýval též otázkou, zda tato skutečnost není překážkou pro vydání pozemku. Žalovaná k výzvě soudu dle § 118a odst.1,3 o.s.ř. původně doplnila, že přímo na předmětném pozemku se nachází rozsáhlá plechová stavba víceúčelového skladovacího objektu, přičemž tato, stejně jako pozemek samotný, je funkčně spojena s objektem rodinného domu na adrese [REDAKCE], který stojí na těsně přiléhajícím pozemku p.č. st. [REDAKCE], s tím, že pozemek parc. č. [REDAKCE] je situován za řadou rodinných domů a jeho možnosti zemědělského obhospodařování jsou velmi omezené. Žalovaná uvedla, že předmětné stavby jsou ve společném jmění [REDAKCE], když s ohledem na výše uvedené (zastavěnost pozemku a jeho funkční spojení) měla žalovaná za to, že je zde překážka pro vydání tohoto pozemku žalobcům. Z ortofoto mapy předmětného pozemku se však dle náhledu soudu nepodává žalovanou stranou tvrzená rozsáhlost této stavby. Z výpovědi svědka [REDAKCE] soud vzal za prokázané, že do společného jmění [REDAKCE] náleží objekt rodinného domu č.p. [REDAKCE], stojící na pozemku parc. č. [REDAKCE], když ve spojení s ortofoto snímkem předmětného pozemku soud zjistil, že s nemovitostmi [REDAKCE] přímo sousedí předmětný pozemek parc. č. [REDAKCE]. Svědek [REDAKCE] potvrdil, že bez předmětného pozemku mohou [REDAKCE] coby vlastníci rodinného domu a s tímto souvisejícího pozemku své nemovitosti udržovat, spravovat, obsluhovat, to vše bez toho, že by nutně museli využívat právě pozemek předmětný. Svědek [REDAKCE] vypověděl, že na předmětném pozemku se nachází plechová zastřešená budova, pod níž je uloženo zemědělské náčiní, přičemž tento „sklad“ se pouze opírá o zeď kolny, hospodářského stavení svědka [REDAKCE]. Onen sklad však není ve vlastnictví svědka a [REDAKCE], tento sklad je pouze postaven na kůlech a zřejmě na zčásti vybetonovaných základech, svědek [REDAKCE] tento objekt nevyužívá, dle jeho výpovědi je zřejmě využíván sousedem, který zde chová dobytek. Ze žalovanou stranou navržených důkazů pak nevyplývala ani tvrzená rozsáhlost stavby víceúčelového objektu, ani nebyla prokázána provázanost účelu a funkcí předmětného pozemku a nemovitostí sousedních vlastníků ([REDAKCE]). V návaznosti na provedené dokazování nadto strana žalovaná sama připustila, že není dána původně namítaná funkční souvislost, když z výpovědi svědka [REDAKCE] vyplynulo, že plechová budova je ve vlastnictví jiné osoby než svědka [REDAKCE], resp. [REDAKCE], jedná se spíše o dočasnou stavbu než stavbu trvalého charakteru. Strana žalovaná se tak přiklonila k názoru, že není ohledně předmětného pozemku dána překážka jeho vydání. Ze všech shora uvedených důvodů soud učinil dílčí závěr o tom, že v řízení nebyly prokázány žádné překážky, které by ve vztahu k tomuto pozemku bránily jeho převodu oprávněným osobám – žalobcům. Pozemek parc. č. [REDAKCE] byl oceněn částkou 28 120 Kč dle znaleckého posudku č. [REDAKCE] ze dne 1. 9. 2018, vyhotoveného znalcem [REDAKCE].

27. K pozemku **parc. č.** [REDAKCE] žalovaná uvedla, že tento pozemek nově lze považovat za vydatelný, neboť ostatní s ním funkčně spojené pozemky již byly vydány žalobcům, navíc na předmětném pozemku se obnovila možnost jeho zemědělského obhospodařování. Pozemek parc. č. [REDAKCE] byl oceněn částkou 2 019 Kč na základě znaleckého posudku č. [REDAKCE] ze dne 1. 9. 2018, vyhotoveného znalcem [REDAKCE].

28. Ohledně pozemku **parc. č.** [REDAKCE] odvolací soud vyložil, že tento pozemek je dle katastru nemovitostí trvalým travním porostem. Žalovaná k výzvě soudu k tvrzeným překážkám vydání tohoto pozemku doplnila, že platný územní plán předmětný pozemek k zastavění veřejně prospěšnými stavbami neurčuje. Jedná se dle žalované o

pozemek funkčně související se stavbou rodinného domu (statku) na pozemku parc. č. [REDAKCE], jež se nachází ve společném jmění [REDAKCE]. Dle žalované je parcela č. [REDAKCE] součástí oplocené zahrady a vlastníci stavby ji mají pronajatou od roku 2015. Též s ohledem na to, že předmětný pozemek má výměru pouze 75 m², nelze jej považovat za vydatelný. Z výpovědi svědka [REDAKCE] soud zjistil, že předmětný pozemek parc. č. [REDAKCE] (i pozemek již výše zmíněný parc. č. [REDAKCE]) si [REDAKCE] pronajali u Pozemkového fondu. V blízkosti obou zmíněných pozemků mají [REDAKCE] umístěnu stavbu náležející do společného jmění [REDAKCE] a to stavbu hájovny, kde se nachází i kanceláře jejich zemědělské farmy. Sporný pozemek parc. č. [REDAKCE] užívají [REDAKCE] jako rodinnou zahradu, konkrétně k chovu drůbeže. Svědek kromě této funkce pozemku, coby rodinné zahrady (a chovu drůbeže), nevedl žádné další způsoby využití tohoto pozemku ve vztahu k dalším nemovitostem [REDAKCE], které jsou v jejich vlastnictví, když nutno zdůraznit, že dle výpovědi svědka není předmětný pozemek nezbytný pro správu či obsluhu jejich rodinného domu a pozemku v jejich vlastnictví, případně pro přístup k jejich nemovitému majetku. Svědek vypověděl, že předmětný pozemek sice přiléhá k pozemku ve vlastnictví [REDAKCE], na němž je umístěna studna, nicméně je umístěn na vnější části souboru nemovitostí v majetku svědka a [REDAKCE]. Soud se ztotožňuje s názdem žalobců v tom smyslu, že k užívání předmětného pozemku jako zahrady došlo z podnětu svědka coby nájemce, tento ze své iniciativy umístil oplocení okolo tohoto pozemku a zřídil zde chov drůbeže, nicméně právě předmětný pozemek není nezbytný k obsluze, správě, údržbě či přístupu k dalším pozemkům (nebo jejich zásobování vodou) ve vlastnictví svědka [REDAKCE], soud proto neshledal funkční souvislost tohoto pozemku se stavbou rodinného domu a dalších pozemků ve vlastnictví [REDAKCE], když nebyly tvrzeny a prokázány žalovanou ani jiné překážky jeho vydání. Z nájemní smlouvy uzavřené mezi Českou republikou – Státním pozemkovým úřadem a [REDAKCE] dne 31. 3. 2015, č. [REDAKCE] soud zjistil, že předmětný pozemek parc. č. [REDAKCE] (a mj. i pozemek parc. č. [REDAKCE]) mají [REDAKCE] pronajat za účelem lesní školkařské činnosti. Z žalovaným předložených snímků je patrné současné oplocení pozemku užívaného jako zahrada [REDAKCE]. O funkční souvislost by se mohlo jednat pouze v případě prokázání, že by využití nemovitostí [REDAKCE] bylo bez náhradního pozemku podstatně ztíženo či vyloučeno. Pouhé sousedství pozemků funkční souvislost nezakládá. Hospodářský provoz souboru nemovitostí [REDAKCE] není bez předmětného pozemku ve své podstatě vyloučen, nemovitosti v jejich vlastnictví jsou nadále bezproblémově využitelné, přičemž i po případném převodu předmětného pozemku do vlastnictví oprávněným osobám nedojde k zamezení přístupu či užívání nemovitostí výše. Samotný odkaz na nízkou výměru pozemku též nepostačuje pro vyslovení závěru o nevhodnosti sporného pozemku k zemědělskému obhospodařování. Pozemek parc. č. [REDAKCE] byl oceněn částkou 1 050 Kč na základě znaleckého posudku č. [REDAKCE], vyhotoveného dne 1. 9. 2018 znalcem [REDAKCE].

29. Při jednání soudu dne 12. 3. 2019 učinily procesní strany nesporným ocenění pozemků náhradních tak, jak toto vyčíslila strana žalovaná k jednotlivým pozemkům, a to z důvodu hospodárnosti řízení, když ocenění takto určené vychází ze znaleckého posudku zpracovaného [REDAKCE] ze dne 1. 9. 2018.

30. Podepsaný soud již ve svém rozsudku ze dne 23. 4. 2019, č.j. 25 C 98/2018-538 ve výroku I., jenž byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 7. 2019, č.j. [REDAKCE] nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků v celkové hodnotě 4 359 870,83 Kč. Hodnota pozemků vydaných žalobcům v tomto řízení ve výroku II. rozsudku odvolacího soudu činí celkem 2 684 Kč. V dalším řízení pak, jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku shora, podepsaný soud nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků celkem v hodnotě 66 249 Kč.

Rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 22. 2. 2019, č.j. [REDAKCE], ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 3. 2020, č.j. [REDAKCE], ve spojení se znaleckým posudkem vyhotoveným znalcem [REDAKCE] [REDAKCE] dne 11. 6. 2018, č. [REDAKCE], byl nahrazen projev vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků v celkové hodnotě 87 371,10 Kč. Rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 22. 10. 2019, č.j. [REDAKCE], ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 3. 2020, č.j. [REDAKCE], pak bylo rozhodnuto o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků v celkové hodnotě 2 329 789,89 Kč.

31. Odvolací soud vyložil, že restituční nárok žalobců činí 16 125 290 Kč, když přitom nutno vycházet z ocenění stanoveného znalcem [REDAKCE]. Vzhledem k výše uvedenému tedy nutno uzavřít, že restituční nárok žalobců tak není dosud plně uspokojen. Celková cena náhradních pozemků v projednávané věci, určených k převodu žalobcům, tak podstatně nepřekračuje aktuální hodnotu restitučního nároku žalobců.
32. Informativními výpisy z katastru nemovitostí ve spojení s ortofoto snímky posuzovaných pozemků je dokumentován aktuální stav předmětných pozemků včetně jejich polohy v území, soud proto neprováděl další důkazní návrhy stran co do případného ohledání, resp. místního šetření sporných pozemků, když z důvodu nadbytečnosti soud neprováděl ani případné další navržené důkazy, popřípadě nehodnotil důkazy výše nezmíněné, když tyto shledal coby nezpůsobilé vnést do řízení nové právně významné skutečnosti.
33. Namítá-li žalovaná nesprávnost přístupu znalce [REDAKCE], nutno zdůraznit, že řešení otázky aplikace srážek ve smyslu přílohy č. 7 vyhl. č. 182/1988 Sb. při oceňování pozemků odňatých znalcem již byla předmětem přezkumu soudů vyšších stupňů v projednávané věci. Pokud pak žalovaná poukazuje na obsah výsledku znalce [REDAKCE], zachyceného v protokolu o jednání ze dne 16. 12. 2019 před Okresním soudem ve Svitavách v rámci řízení vedeného pod sp. zn. [REDAKCE], ve spojení s posudkem tohoto znalce č. [REDAKCE] k ocenění nevydaných pozemků, je soud přesvědčen, že ani z úvah vyslovených znalcem [REDAKCE] nelze učinit závěr o naplnění podmínek pro aplikaci předmětných srážek. Podepsaný soud setrvává na již vyslovených závěrech o úplnosti a přesvědčivosti znaleckého posudku [REDAKCE], když nadále soud považuje tento znalecký posudek (ve spojení s dodatkem a osobním výsledkem znalce) za úplný, logický a souladný s ostatními důkazy.
34. Ze všech shora popsanych důvodů soud hodnotí postup žalované a jejího právního předchůdce jako svévolný a líknavý, když nárok žalobců nebyl dosud zcela uspokojen. Je tak na místě, aby se žalobci domohli uspokojení svého nároku oprávněných osob v podobě soudního rozsudku, jímž bude nahrazen projev vůle žalované k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu předmětných pozemků ve vlastnictví státu.
35. Žalobci navržené pozemky, které zůstaly předmětem tohoto řízení, soud shledal „vhodnými“ k převodu, proto žalobě o nahrazení projevu vůle vyhověl s tím, že žalobci nabývají do spoluvlastnictví dle navrhovaného znění smlouvy o bezúplatném převodu pozemků tyto pozemky, a to každý v rozsahu spoluvlastnického podílu 1/2 ve vztahu k celku.
36. Soud převážně procesně úspěšným žalobcům přiznal náhradu účelně vynaložených nákladů souvisejících s tímto řízením, tj. náhradu nákladů právního zastoupení žalobců advokátem, a to ve výši 2 000 Kč/úkon/každá ze zastupovaných osob – žalobců podle § 9 odst. 3, písm.b) (soud odkazuje např. na závěry obsažené v odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13.11.2019, č.j. [REDAKCE] v otázce náhrady nákladů řízení) za užití § 7 a § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. za 15 úkonů právní služby vynaložených v řízení před soudem prvního stupně ve fázi před vydáním rozsudku odvolacího soudu (1. převzetí a příprava zastoupení, 2. podání žaloby, 3. – 9. podání ve věci samé ze dne 7. 5. 2018, ze dne 30. 5. 2018, ze dne 12. 7. 2018, ze dne 6. 9. 2018, ze dne 21. 11. 2018, ze dne 4. 3. 2019 a ze dne 18. 4. 2019, 10.

– 15. účast na jednání soudu dne 12. 6. 2018, 25. 10. 2018, 11. 12. 2018, 31. 1. 2019, 12. 3. 2019 a 23. 4. 2019) a náhradu za 15 režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., to vše navýšeno o 21 % DPH, když právní zástupce žalobců osvědčil, že je plátcem této daně. Dále soud přiznal žalobcům náhradu za 3,5 úkonu právní služby v řízení před odvolacím soudem (1. odvolání ze dne 22.5.2019, 2. vyjádření ze dne 21.6.2020 k odvolání žalované, 3. účast na jednání před odvolacím soudem dne 18.7.2019, 4. účast na jednání před odvolacím soudem dne 25.7.2019, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozsudku – 1/2 úkonu) a náhradu za 4 režijní paušály po 300 Kč dle § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., to vše navýšeno o 21 % DPH, když právní zástupce žalobců osvědčil, že je plátcem této daně. Soud přiznal žalobcům též náhradu za 1 úkon právní služby v řízení dovolacím (vyjádření k dovolání žalované ze dne 9.12.2019) a náhradu za 1 režijní paušál ve výši 300 Kč dle § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., včetně navýšení o 21 % DPH. Soud dále přiznal žalobcům náhradu za 7 úkonů právní služby vynaložených v řízení před soudem prvního stupně ve fázi řízení po vydání rozsudku odvolacího soudu (1. účast na jednání soudu dne 26.9.2019, 2. vyjádření ze dne 4.11.2019, 3. účast na jednání soudu dne 5.11.2019, 4. podání ze dne 9.3.2020, 5. vyjádření ze dne 30.3.2020, 6. vyjádření ze dne 6.5.2020 a 7. účast na jednání soudu dne 12.5.2020) a náhradu za 7 režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., to vše navýšeno o 21 % DPH. 5. Soud nepřiznal žalobcům náhradu za účtovaný úkon právní služby za sepis podání ze dne 11.10.2019, když se nejedná o písemné podání ve věci samé, ani o úkon nejbližší ve smyslu ust. § 11 odst. 3 ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a to vzhledem k rozsahu a významu takového úkonu, neboť šlo pouze o průvodní dopis (přípis) k předkládaným geometrickým plánům. Soud současně žalobcům nepřiznal náhradu hotových výdajů ve vztahu k tomuto úkonu. Naproti tomu soud žalobcům přiznal náhradu cestovních výdajů dle § 13 odst.4 citované vyhl. za účtované 3 cesty k jednání soudu prvního stupně (1 cesta – 152 km, spotřeba nafty 8l/100km) celkem ve výši 6 157,82 Kč s navýšením o 21 % DPH. Konečně soud žalobcům přiznal též náhradu za ztrátu času dle § 14 odst.3 citované vyhl. celkem za 24 půlhodin po 100 Kč (1 cesta – 4 půlhodiny) s navýšením o 21% DPH.

37. Výrok o náhradě nákladů tohoto řízení se opírá o ust. § 142 odst. 3 o.s.ř.. Přestože žalobci měli (z hlediska celého předmětu tohoto řízení) co do rozsahu pozemků, ohledně nichž soud žalobě o nahrazení projevu vůle vyhověl, procesní úspěch ve věci jen částečný, soud jim přiznal plnou náhradu nákladů řízení, když rozhodnutí ve věci záviselo na úvaze soudu o naplnění kritérií vhodnosti převáděných pozemků, přičemž soud se ztotožňuje s náhledem strany žalující, že žalobci mají jen omezené možnosti k navržení jiných vhodných pozemků způsobilých k převodu oproti pozemkům, které byly soudem shledány jako nepřevoditelné za stanovených podmínek.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, prostřednictvím soudu podepsaného.

České Budějovice 12. května 2020

JUDr. Marta Toufarová v.r.
samosoudkyně

[REDACTED]